

Arrest

**nr. 190 907 van 24 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. CLAEYS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 augustus 2015 en heeft zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 19 juli 2016.

1.3. Op 23 december 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 december 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Nasseriya in de provincie Thi Qar en bent u Iraaks staatsburger. In 2008 trad u in dienst bij de soennitische Abu Risha-brigade (recentelijk herdoopt tot de 18e brigade) van de federale politie in Bagdad. U stond er in voor de verdeling van voedsel en nam nooit deel aan de gewapende strijd. In januari 2014 werd voor het eerst aan u en uw collega's de vrijblijvende vraag gesteld om toch de wapens op te nemen en mee te gaan strijden tegen Islamitische Staat (IS). U ging hier niet op in. In december 2014 werd deze vraag opnieuw aan u gesteld. Ook hierop ging u niet in, daar u het niet zag zitten om een wapen te dragen. Aan uw weigeringen werd geen gevolg gegeven omdat er op dat ogenblik geen sprake was van dwang. Dit veranderde echter eind maart 2015. Slechts vijf personen van uw dienst mochten hetzelfde werk blijven doen – namelijk de voedselverdeling in uw brigade – alle anderen dienden zich vanaf 15 april 2015 beschikbaar te stellen voor de strijdkrachten. U weigerde aan deze eis van uw officier te voldoen en begon met hem te discussiëren waardoor deze besliste u een dag op te sluiten in de cel van de Foj. Toen u vrijkwam, keerde u terug naar Nasseriya. Op 15 april 2015 – de dag waarop van u verwacht werd dat u zich aansloot in de gewapende strijd – besloot u echter niet terug te keren naar uw dienst maar vluchtte u naar het huis van uw broer op het platteland nabij Nasseriya. Dit deed u omdat er op ongewettigde afwezigheid zware straffen staan en u vreesde dat zelfs de doodstraf op u van toepassing zou zijn, daar er bij de federale politie hiervoor zeer strenge straffen toegekend worden. De federale politie kwam u hierop zoeken, zowel in uw ouderlijk huis als in het huis van uw broer, maar telkens was u afwezig. Hierop besloot u te vluchten uit Irak, wat u op 14 juli 2015 ook effectief deed. Via een bevriende officier kon u een taxi naar Bagdad regelen vanwaar u het vliegtuig naar Ankara, Turkije, nam. Van hieruit ging u via Griekenland naar België, waar u op 4 augustus 2015 aankwam en een asielaanvraag indiende. Sinds uw vertrek uit Irak zocht de federale politie u nog drie keer: in december 2015, in januari 2016 en in april 2016. Bij een eventuele terugkeer naar Irak vreest u omwille van uw ongewettigde afwezigheid de doodstraf.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 5 maart 2008; uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 14 augustus 2008; uw stemkaart; verschillende documenten ter staving van uw activiteiten bij de federale politie; uw ontslagbrief d.d. 31 december 2015, u opgestuurd door een ex-collega, waarin vermeld wordt dat u ongewettigd afwezig was waardoor u ontslagen wordt en dat de nodige wettelijke maatregelen genomen zullen worden; en een CD-rom met daarop twee filmfragmenten – waarop te zien is dat een man in politie-uniform zijn manschappen toespreekt – en heel wat foto's, waaronder de afbeeldingen die u ook afzonderlijk neerlegt.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor wat de reden voor uw vertrek uit Irak en voor uw asielaanvraag in België betreft – met name uw vrees tot de doodstraf veroordeeld te worden wegens uw ongewettigde afwezigheid bij de federale politie – kan vooreerst gesteld worden dat uw verklaringen dienaangaande gekenmerkt worden door ernstige tegenstrijdigheden die de waarachtigheid van de door u geschetste omstandigheden van deze ongewettigde afwezigheid ernstig ondermijnen. Zo is het ten eerste frappant dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gesproken over de concrete aanleiding om onder te duiken bij uw broer, namelijk uw weigering om op de eis van uw officier eind maart 2015 om de wapens op te nemen in te gaan, waarop u een dag in de cel werd opgesloten. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel dat deze vraag u in januari en december 2014 gesteld werd en dat u sinds 23 december 2014 tot uw vertrek ondergedoken leefde bij uw broer. U vermeldde bovendien uitdrukkelijk dat u niet gearresteerd was geweest en (zelfs voor korte tijd) niet in de gevangenis had gezeten (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vragen 3.1 en 3.5). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat er een fout werd gemaakt op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat u slechts ondergedoken leefde na 15 april 2015: even daarvoor had u een discussie gehad met uw officier en werd u kortstondig in de cel van uw brigade opgesloten (CGVS, p. 2 en p. 26-28). U rechtvaardigde de fout op de Dienst Vreemdelingenzaken door te stellen dat u er gezegd werd kort te zijn, dat u er niet gezegd werd om details te vertellen en dat u slechts het begin moest vertellen aan de ambtenaar (CGVS, p. 28). Deze uitleg overtuigt allerm minst. Op de Dienst Vreemdelingenzaken wordt immers van u verwacht om weliswaar in het kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten weer te geven waarom u bij uw terugkeer problemen riskeert (CGVS-vragenlijst, vraag 1). Dat u enerzijds op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel twee (vrijblijvende) in 2014 gestelde vragen om te strijden vermeldde en dat u anderzijds de verplichting om te strijden vanaf april 2015 en uw hiermee verbonden opsluiting niet vermeldde, houdt dan ook totaal geen steek. Bovendien werden uw verklaringen, nadat u deze had afgelegd, voorgelezen en door u voor akkoord

ondertekend. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u geschetste omstandigheden van uw ongewettigde afwezigheid fundamenteel. Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering dat u uw dienst ontweek omdat u gevraagd werd wapens te dragen. Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden – u werd hierom veroordeeld en de autoriteiten zouden u zowel voor als na uw vertrek uit Irak meermaals gezocht hebben – (CGVS, p. 8-9 en p. 30), kan vooreerst opgemerkt worden dat er een ernstige ongerijmdheid sloop in uw opeenvolgende verklaringen betreffende de door u beweerde vervolging ten gevolge van uw ongewettigde afwezigheid. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de milities uw schuilplaats bij uw broer ontdekt hadden en dat ze aan uw broer gevraagd hadden om u aan hen te overhandigen (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaatgeneraal verklaarde u evenwel dat het de federale politie was die een bezoek bracht aan het huis van uw broer (CGVS, p. 8 en 9) en dat ze aan uw schoonzus gevraagd hadden waar u zich bevond, daar uw broer T.(...) op dat ogenblik afwezig was (CGVS, p. 29). Deze ongerijmdheid ondergraaft de geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolging door de federale politie. Deze bevinding wordt bevestigd doordat u met uitzondering van uw ontslagdocumenten geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zouden vervolgen omdat u ongewettigd afwezig bent gebleven. Dat u enerzijds uw ontslagdocumenten kon neerleggen en dat u anderzijds geen documenten ter staving van uw veroordeling ten gevolge van uw ongewettigde afwezigheid kon neerleggen, ondermijnt immers op zich de geloofwaardigheid van uw beweerde veroordeling. De ontslagdocumenten die u neerlegde en waaruit uw veroordeling omwille van ongewettigde afwezigheid zou moeten blijken bevestigen overigens hoogstens dat u ontslagen werd en dat dienaangaande de nodige wettelijke maatregelen genomen moeten worden, niets meer. Over een eventuele veroordeling wordt, in tegenstelling tot uw beweringen, in dit document helemaal niet gesproken (CGVS, p. 19). Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat **ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel**. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat **veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is**. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor uw ongewettigde afwezigheid een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten zou moeten riskeren.

Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat, hoewel u meermaals verklaarde dat de situatie van de soennitische minderheid in Nassariyah niet evident is – volgens u krijgen de soennieten hun rechten niet – en dat de soennieten gevisieerd worden (CGVS, p. 5 en 6), wat de situatie van de soennieten in Zuid-Irak betreft, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (de COI Focus “Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak”, d.d. 12 juli 2016; en de COI Focus “Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer”, d.d. 12 juli 2016) blijkt dat de situatie van de soennitische gemeenschap, waartoe u zou behoren, in Zuid-Irak actueel niet van die aard is dat er nood is aan internationale bescherming. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor soennieten in Zuid-Irak fragiel is, maar is er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid. In de provincies Basra, Thi-Qar en Wasit worden nauwelijks incidenten gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt. Berichten over dreigementen en/of geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincies Kerbala, Najaf, Qadisiyah, Missan en al-Muthanna zijn er niet. Tegelijk kende de regio in 2015 een toename van het crimineel en tribaal geweld, alsook van de invloed van sjitische milities die soms controleposten bemannen. De meerderheid van de excessen waaraan de sjitische milities zich schuldig maken is evenwel in Centraal-Irak gesitueerd. Berichten dat soennieten bij verplaatsingen in Zuid-Irak systematisch moeilijkheden ondervinden, zijn er niet. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak. Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen. Er moet na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal worden

vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Zo wordt de geloofwaardigheid van uw soennitische origine enigszins aangetast, doordat het merkwaardig is dat u de tekst op de offerblokken in de sjiitische hosseiniyahs kon citeren, dat uw grootouders in het sjiitische Najaf werden begraven, dat uw broers de typische sjiitische namen A.(...), H.(...) en Ho.(...) dragen en dat u behalve de verdrijving van de soennitische Saadounstam uit Nasseriyah enkele jaren geleden geen enkel voorbeeld kon geven van algemene problemen van soennieten in Nasseriyah in de loop van het afgelopen decennium (CGVS, p. 5, p. 12, p. 31-32, p. 34 en p. 38).

Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van uw beweerde soennitische origine geen problemen heeft gekend en dat u enkel wegens uw ongewettigde afwezigheid bij de politie bent gevlucht uit Irak (CGVS, p. 6, p. 26 en p. 32). Uw eveneens soennitische familie, die weliswaar bang zou zijn, kende ook geen problemen (CGVS, p. 15, p. 24 en p. 32). Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat uw broers en de rest van uw soennitische Shadawiclan problemen gekend zouden hebben (CGVS, p. 4-5 en p. 25). U verklaarde nog dat u op straat omwille van uw soennitische origine beledigd werd. Deze beledigingen blijken niet rechtstreeks en nooit persoonlijk tegen u gericht te zijn: dat Omar en andere soennitische heiligen op straat door sjiieten vervloekt werden, nam u als een belediging op (CGVS, p. 6 en 24), maar kan bezwaarlijk gelijkgeschakeld worden met vervolging of ernstige schade. U haalde ook het feit aan dat de soennieten gedwongen werden om steun te betalen (CGVS, p. 11-13). U verklaarde dat een sjiitische groepering samen met de wijkverantwoordelijke de wijk binnenkwam en zo huis per huis geld ging ophalen om de strijd tegen IS te financieren. U stelde echter zelf nooit bij zo'n bezoek aanwezig te zijn geweest en dat uw familie nooit heeft betaald aan deze groepering omdat uw familie te arm was waardoor ze door de groepering met rust werd gelaten (CGVS, p. 12).

Uit niets blijkt dan ook dat u louter omwille van uw beweerde soennitische origine bij terugkeer naar Irak een verhoogd risico op vervolging zou lopen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. . IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau

dat de periode maart 2016 voorafging. In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde.

Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Naarmate campagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid- Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en uw stemkaart staven uw identiteit en afkomst, die niet ter discussie staan. De documenten aangaande uw tewerkstelling bij de federale politie bevestigen uw professionele activiteiten, waaraan niet wordt getwijfeld. Deze documenten doen

echter niet de minste afbreuk aan de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de context van uw ongewettigde afwezigheid en van de door u beweerde vervolging ten gevolge van deze ongewettigde afwezigheid. De videofragmenten op de CD-rom schetsen enkel een algemeen beeld van de huidige situatie in Irak maar deze doen geen enkele afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststellingen betreffende uw ongewettigde afwezigheid.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting over de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 van de vreemdelingenwet en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker volhardt in zijn asielmotieven en tracht de verschillende tegenstrijdigheden te weerleggen. Zo voert hij aan dat hij gedurende zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort diende te antwoorden en derhalve niet in detail trad teneinde zijn tegenstrijdige verklaringen aangaande de concrete aanleiding om onder te duiken bij zijn broer te vergoelijken. Hij benadrukt dat hij evenwel de essentie heeft meegegeven, met name dat hij na weigering om deel te nemen aan de strijd tegen IS onderdook bij zijn broer. Bovendien gaf verzoeker bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meteen aan dat hij een verkeerde datum heeft vermeld gedurende het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en laat hij nog verstaan dat het niet onlogisch is dat men data niet altijd even goed kan herinneren of dat men deze verwacht na verloop van tijd. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker verwijt uitdrukkelijk te hebben vermeld niet gearresteerd te zijn geweest of in de gevangenis te hebben gezeten in de vragenlijst, verduidelijkt verzoeker dat hij de vraag zo begrepen had dat er gepeild werd naar het gegeven of hij gearresteerd is geweest of in de federale gevangenis in Irak opgesloten is geweest. Verzoeker beklemtoont in dit verband dat de opsluiting in de cel van de Foj voor hem eerder overkwam als strafmaatregel van zijn overste bij de federale politie en geenszins als een arrestatie of opsluiting in een staatsgevangenis. Voorts betwist verzoeker de motivering van de commissaris-generaal aangaande de ernstige ongerijmdheid in zijn verklaringen aangaande de door hem beweerde vervolging naar aanleiding van zijn desertie bij de federale politie. Opnieuw wijst verzoeker erop dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort en beknopt van aard was, zodat hem tegenstrijdigheden omtrent dergelijke details niet kwalijk genomen mogen worden. Verzoeker acht de kwalificatie als "ernstige ongerijmdheden" in de bestreden beslissing dan ook disproportioneel en laakt voorts dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn motivering selectief tewerk is gegaan door enkel deze tegenstrijdigheden uit het zeer consistent asielrelaas van verzoeker uit te lichten en aldus zijn geloofwaardigheid in vraag te trekken. Verzoeker verwijst hierbij naar de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en citeert uit UNHCR, "Beyond Proof – Credibility Assessment in EU Asylum Systems".

Wat betreft het gebrek aan begin van bewijs omtrent de strafrechtelijke vervolging door de Iraakse autoriteiten en de vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er slechts beperkte straffen worden toegepast bij desertie, wijst verzoeker erop dat uit artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn voortvloeit dat hij – ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een

aantal van zijn verklaringen – als geloofwaardig dient geacht te worden en aan hem het voordeel van de twijfel te worden verleend aangezien hij een asielaanvraag indiende op de dag dat hij in België aankwam, hij heel wat documenten heeft neergelegd ter staving van zijn identiteit, afkomst, beroep en desertie van zijn dienst en hij een verklaring kan bieden voor het thans nog niet kunnen neerleggen van het origineel vonnis waarin hij strafrechtelijk veroordeeld werd en met betrekking tot het ontbreken van zijn paspoort. Verzoeker voegt bovendien nog twee nieuwe stukken toe aan het verzoekschrift, met name een bericht van de voorzitter van de federale politie van Irak aan de Staatsecretaris voor Administratieve Zaken dd. 6 augustus 2016 en een kopie van het vonnis bij verstek van de Derde Rechtbank Van Binnenlandse Veiligheidstroepen dd. 6 oktober 2016. Uit het bijgevoegde algemeen bericht vloeit – naar mening van verzoeker – overigens voort dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt om te besluiten dat bestraffing voor ongewettigde afwezigheid in de praktijk praktisch niet voorkomt, niet langer correct is.

Vervolgens past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie en voert hierbij aan dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. Hij licht hierbij onder meer toe dat burgers in het licht van het Vluchtelingenverdrag het recht hebben om te weigeren deel te nemen aan de door de staat verplichte militaire dienst, wanneer zij menen dat zulks niet verenigbaar is met hun overtuiging omdat de milities zich schuldig maken aan oorlogsmisdaden en schendingen van internationaal humanitair recht. Verzoeker bemerkt dat er *in casu* aldus sprake is van een vrees voor vervolging omwille van politieke redenen en/of godsdienst aangezien hij niet de wapens wenst op te nemen tegen IS uit vrees voor dergelijke oorlogsmisdaden. Verzoeker herneemt voorts nog dat hij een groot gevaar voor zijn vrijheid loopt (met name een vijfjarige gevangenisstraf) in geval van terugkeer naar Irak omwille van zijn dienstweigering en voegt hier aan toe dat hij, omwille van het feit dat hij een soennitische Arabier is, bijkomend het risico loopt ervan verdacht te worden sympathie te hebben voor of samen te werken met IS. Het risico gearresteerd en opgesloten te worden in gevangenissen waar de omstandigheden levensbedreigend zijn en het gegeven dat hij slachtoffer kan worden van foltering en ernstige gewelddaden of zelfs geëxecuteerd kan worden, nopen ertoe verzoeker internationale bescherming te verlenen. In het andere geval is er immers sprake van een schending van artikelen 2 en 3 EVRM, aldus verzoeker.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, artikel 4 Kwalificatierichtlijn, de artikelen 2 en 3 EVRM en de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, herneemt verzoeker zijn asielrelaas en duidt hij erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf uit de beschikbare informatie haalt dat IS, door militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander. Verzoeker meent dat deze informatie wel als een bijkomend element kan worden beschouwd waaruit blijkt dat de situatie in Irak voor verzoeker onveilig is en hij er aldus een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: originele identiteitskaart uitgereikt op 5 maart 2008 (vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling van het Arabisch naar het Nederlands); origineel nationaliteitsbewijs uitgereikt op 14 augustus 2008 (vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling van het Arabisch naar het Nederlands); kopie van stemkaart van verzoeker (vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling van het Arabisch naar het Nederlands); originele beroepskaart van verzoeker (vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling van het Arabisch naar het Nederlands); kopie van opleidingsattest van verzoeker (vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling van het Arabisch naar het Nederlands); kopie van namenlijst van de eerste divisie bij de federale politie (vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling van het Arabisch naar het Nederlands); kopie van aanwervingslijst bij de federale politie (vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling van het Arabisch naar het Nederlands); kopie van inlichtingenblad van de federale politie (vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling van het Arabisch naar het Nederlands); kopie van de badge van verzoeker bij de federale politie (vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling van het Arabisch naar het Nederlands); kopie van de ontslagbrief van verzoeker d.d. 31 december 2015 (vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling van het Arabisch naar het Nederlands); kopie van bericht van de voorzitter van de federale politie te Irak dd. 6 augustus 2016 aan Staatsecretaris voor Administratieve Zaken inzake gedeserteerde militairen (vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling van het Arabisch naar het Nederlands); kopie van samengevat vonnis bij verstek van de derde rechtbank van binnenlandse veiligheidstroepen dd. 6 oktober 2016 betreffende de veroordeling van verzoeker wegens

desertie (vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling van het Arabisch naar het Nederlands).

2.2.2. Op 5 juli 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "*Irak. Veiligheidssituatie in Zuid-Irak*" van 4 februari 2017.

2.2.3. Op 14 juli 2017 laat verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden, die opnieuw ter terechtzitting worden overgelegd: foto's van overlijdensakte van S.R.W. W. dd. 7 juni 2017 (vergezeld van een voor eensluidende verklaarde vertaling van het Arabisch naar het Nederlands), foto's van de begrafenis van S.R.W. W., foto's van een proces-verbaal van de politie te Thi-Qar met betrekking tot de moord op S.R.W. W. dd. 7 juni 2017 (vergezeld van een voor eensluidende verklaarde vertaling van het Arabisch naar het Nederlands).

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) er ernstige tegenstrijdigheden opvallen in zijn verklaringen die de waarachtigheid van de door hem geschetste omstandigheden van zijn afwezigheid bij de federale politie en de door hem beweerde vervolging ten gevolge van deze ongewettigde afwezigheid ernstig ondermijnen; (ii) verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt, behoudens zijn ontslagdocumenten, die zijn bewering staven dat de Iraakse autoriteiten hem daadwerkelijk strafrechtelijk zouden vervolgen omdat hij ongewettigd afwezig is gebleven; (iii) uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen, dat de doodstraf niet bij wet voorzien is en dat bovendien blijkt dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel; (iv) uit een grondige analyse van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de situatie van soennieten in Zuid-Irak actueel niet van dien aard is dat er nood is aan internationale bescherming, de geloofwaardigheid over verzoekers soennitische origine overigens enigszins wordt aangetast, zoals wordt toegelicht en uit zijn verklaringen hoe dan ook blijkt dat hij omwille van zijn beweerde soennitische origine geen problemen heeft gekend en dat hij enkel wegens zijn ongewettigde afwezigheid bij de politie is gevlucht uit Irak; (v) uit een grondige analyse van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Zuid-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (vi) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure de appreciatie van zijn asielaanvraag niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandelingen, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 december 2016 (CG nr. 1516538), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*

zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker onder verwijzing naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn nog aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelde bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas op coherente wijze toe te lichten.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.6.1. Blijkens verzoekers verklaringen zou hij zich in 2008 hebben aangesloten bij de soennitische Abu Risha-brigade, die deel uitmaakt van de Iraakse federale politie en recentelijk herdoopt werd tot de 18^e brigade. In januari en december 2014 zou verzoeker geweigerd hebben in te gaan op de vrijblijvende vraag om de wapens op te nemen en mee te gaan strijden tegen IS, wat geen aanleiding gaf tot problemen. Echter, eind maart 2015 zou het vrijblijvend karakter van deze vraag verdwenen zijn. Op 15 april 2015 zou verzoeker bijgevolg besloten hebben om niet terug te keren naar zijn dienst omwille van zijn blijvende weigering om een wapen te dragen en deel te nemen aan de strijd tegen IS.

2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen dermate incoherent en ongeloofwaardig zijn dat geen enkel geloof gehecht kan worden aan enerzijds zijn professionele activiteiten binnen de soennitische Abu Risha-brigade (onderdeel van de federale politie) en anderzijds aan zijn bewering dat hij verplicht zou zijn geweest om tegen IS te gaan vechten.

Zo beweert verzoeker dat hij bij de Abu Risha-brigade was aangesloten waarbij hij vanaf aanvang als voedselverdelers voor soldaten aan de slag wilde, doch dat hij geenszins wapens wenste te dragen. De Raad is echter van oordeel dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoeker, die zich vrijwillig aansloot bij de Iraakse federale politie, verklaart nooit de wapens te hebben willen opnemen (administratief dossier, stuk 5, p. 15-17 en 26). De federale politie, die onder de bevoegdheden van het Iraakse ministerie van Binnenlandse Zaken valt (administratief dossier, map 'Landeninformatie', *"Irak. Politie-desertie: de Internal Security Forces Penal Code en de Rules of Criminal Procedure Code for the Internal Security Forces: relevante bepalingen en toepassing"* van 25 november 2015, p. 3), wordt immers ook voor militaire operaties getraind. Verzoeker verklaart voorts een training voor het gebruik van wapens te hebben voltooid gedurende de eerste drie maanden bij de politie (administratief dossier, stuk 5, p. 16). Hij kon daarbij redelijkerwijze weten dat hij ingezet kon worden in een gewapend conflict, temeer zijn land sinds 2003 geteisterd wordt door ernstige interne (gewapende) conflicten. Deze vaststelling ondergraaft reeds zijn relaas.

Door te betogen in het verzoekschrift dat hij gegronde redenen heeft om te weigeren deel te nemen aan de gewapende strijd tegen IS, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het gewapend conflict in Irak en omdat hij zich niet schuldig wil maken aan oorlogsmisdaden, ondersteunt dit nogmaals het oordeel van de Raad dat in deze omstandigheden redelijkerwijs kan aangenomen worden dat een persoon die zich vrijwillig aansluit bij een divisie van de federale politie zeer goed op de hoogte is van het feit dat hij ingezet kan worden voor de gewapende strijd (al dan niet) tegen IS.

Bovendien is het geheel ongeloofwaardig dat verzoeker door de Abu Risha-brigade gedwongen zou zijn geweest om tegen IS te gaan vechten. De vraag stelt zich immers waarom een brigade precies verzoeker zou wensen gedwongen in te zetten om de wapens op te nemen, nu kan worden aangenomen dat verzoeker door zijn weigerachtige houding – hij verklaart in januari 2014 en in december 2014 reeds geweigerd te hebben mee te gaan vechten tegen IS – en door zijn beperkte ervaring met het hanteren van wapens, een risico of gevaar voor verraad, bijvoorbeeld, zou kunnen vormen tijdens de strijd tegen IS; een gevaar dat de brigade met reden te allen tijde zou willen vermijden. Dit alles noopt ertoe vast te stellen dat de Abu Risha-brigade geen baat heeft bij het inzetten van weigerachtige en onervaren rekruten, zoals verzoeker.

Voorts wordt de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder onderuit gehaald door de tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in zijn opeenvolgende verklaringen aangaande de aanleiding, de periode en de omstandigheden waarin hij onderdook bij zijn broer. Zo stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaande pertinent vast dat het ten zeerste opmerkelijk is dat verzoeker met geen woord gerept heeft over de concrete aanleiding om onder te duiken bij zijn broer, namelijk de weigering om op de eis van zijn officier eind maart 2015 in te gaan om de wapens op te nemen, waarop hij een dag in de cel van de Foj zou zijn opgesloten. Op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoeker immers slechts melding van twee vragen om de wapens op te nemen – die hij later als vrijblijvend omschrijft – en geenszins van de weigering eind maart 2015 en zijn daaropvolgende opsluiting. Voorts geeft verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken aan na zijn laatste weigering, in december 2014, ondergedoken te zijn bij zijn broer T. (administratief dossier, stuk 13, vraag 3.5.), wat nochtans geenszins in overeenstemming is met zijn verklaringen op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar verzoeker aangeeft pas op 15 april 2015 – het ogenblik waarop hij zich na vijftien dagen rust opnieuw diende aan te melden voor dienst – naar zijn broer T. te zijn gevlucht (administratief dossier, stuk 5, p. 28). Wat betreft deze laatste verklaring over het tijdstip waarop verzoeker onderdook bij zijn broer, merkt de Raad nog op dat het niet aannemelijk is dat, zo verzoeker daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou koesteren, hij vijftien dagen thuis zou zijn gebleven na de weigering om de wapens op te nemen en nadat hij opgesloten zou zijn geweest in de cel van de Foj vooraleer te vluchten naar zijn broer. Dit klemmt des te meer daar verzoeker zelf aangeeft in zijn verklaringen dat hij “al” op 15 april naar zijn broer is gevlucht, ondanks het feit dat hij pas na vijftien dagen afwezigheid gezocht zou worden – dit is eind april – omdat hij schrik had.

Verzoeker slaagt er allerminst in te overtuigen waar hij ter verschoning van deze vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden aanvoert dat hem bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd kort te antwoorden en niet in detail te treden waardoor hij minder aandacht heeft besteed aan de exacte data en details. De Raad benadrukt te dezen dat ondanks het feit dat de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, redelijkerwijze van verzoeker verwacht kon worden dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt, en zeker deze die de voornaamste en onmiddellijke aanleiding zijn voor zijn vlucht uit het land van herkomst. De omstandigheden die aanleiding gaven tot het onderduiken bij zijn broer, het tijdstip waarop dit plaatsvond en zijn opsluiting in de cel van de Foj, betreffen in tegenstelling tot wat wordt aangevoerd in het verzoekschrift overigens geenszins details doch zijn essentiële elementen van het vluchtrelaas zodat van verzoeker mag verwacht worden dat hij hieromtrent doorheen de asielprocedure coherente, eensluidende en geloofwaardige verklaringen aflegt en deze ook vermeldt. Dat hij hiertoe niet in staat blijkt te zijn, zoals omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in ernstige mate.

Met het verweer dat het niet onlogisch is dat men zich data niet altijd even goed kan herinneren of men deze kan verwarren indien er een bepaald tijdsverloop heeft plaatsgevonden, slaagt verzoeker er evenmin in verschoning te bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de periode waarin hij onderdook bij zijn broer. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden

verwacht dat hij bij machte is om een afdoende juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dit ongeacht het tijdsverloop sinds de feiten zich hebben voorgedaan.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij de vraag naar eerdere arrestaties of gevangenschap op de Dienst Vreemdelingenzaken begrepen had als zou deze peilen naar een arrestatie of een opsluiting in de federale gevangenis en hij de opsluiting in de cel van de Foj eerder als een strafmaatregel van zijn overste bij de federale politie ziet en dus geenszins als een arrestatie of opsluiting in een staatsgevangenis, brengt hij net zo min valabele argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, nu redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoeker dergelijke dermate ingrijpende gebeurtenis wel degelijk van bij aanvang van zijn asielaanvraag zou vermelden.

2.6.3. Met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bovendien worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder ondermijnd wordt doordat hij zijn beweerde vervolging door de federale politie geenszins aannemelijk kan maken.

Zo vallen er vooreerst opnieuw ongerijmdheden op in verzoekers opeenvolgende verklaringen aangaande de door hem voorgehouden vervolging ten gevolge van zijn beweerde ongewettigde afwezigheid die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder ondermijnen. Verzoeker verklaarde immers op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de milities zijn schuilplaats bij zijn broer ontdekt zouden hebben en dat aan zijn broer gevraagd werd om verzoeker aan hen over te leveren (administratief dossier, stuk 13, vraag 3.5.), daar waar hij op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nochtans aangeeft dat de federale politie het huis van zijn broer doorzochten op zoek naar hem, dat zij daarbij aan zijn schoonzus vroegen waar verzoeker zich bevond, vermits verzoekers broer T. op dat ogenblik niet thuis was (administratief dossier, stuk 5, p. 8-9 en 29-30). In zoverre verzoeker opnieuw aanhaalt dat deze tegenstrijdigheid omtrent "enkele kleine details" toe te schrijven is aan het feit dat hij kort diende te zijn tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en hij dientengevolge algemene antwoorden heeft gegeven, zonder al te veel stil te staan bij de details, herhaalt de Raad dat ondanks het feit dat de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, redelijkerwijze van verzoeker verwacht kon worden dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt. De omstandigheden waarin de militie verzoekers schuilplaats bij zijn broer ontdekt zouden hebben, maken geen details uit, doch betreffen essentiële elementen van het vluchtrelaas zodat van verzoeker mag verwacht worden dat hij hieromtrent doorheen de asielprocedure coherente, eensluidende en geloofwaardige verklaringen aflegt.

Uit de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Irak "*Politie – desertie: de Internal Security Forces Penal Code en de Rules of Criminal Procedure for the Internal Security Forces: relevante bepalingen en toepassingen*" van 25 november 2015) blijkt voorts dat de '*Internal Security Forces Penal Code*' die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid in verschillende straffen voorziet, die variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de doodstraf niet bij wet voorzien is als sanctie bij ongewettigde afwezigheid, maar enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Hoe dan ook zijn er geen gevallen bekend van politielui die op basis van deze strafwet ('*Internal Security Forces Penal Code*') ter dood gebracht werden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel en dat de toepassing van de '*Internal Security Forces Penal Code*' en de daarin voorziene zwaardere straffen aldus slechts een theoretische mogelijkheid vormen. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat er geen gevallen bekend zijn van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de beschikbare informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen ervoor opteren om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, aangezien dit minder tijdrovend is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in de bestreden beslissing dienaangaande op dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kan neerleggen ter staving van zijn bewering dat de Iraakse autoriteiten hem daadwerkelijk strafrechtelijk zouden vervolgen omwille van zijn beweerde ongewettigde afwezigheid. De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde ontslagdocumenten hoogstens zouden kunnen aantonen dat verzoeker ontslagen werd en dat dienaangaande de nodige wettelijke maatregelen genomen moeten worden, doch dat er in de documenten geenszins over een eventuele veroordeling wordt gesproken.

Met het algemeen bericht van de voorzitter van de federale politie van Irak aan de Staatsecretaris voor Administratieve Zaken dd. 6 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier en aan het verzoekschrift) en waaruit zou blijken dat gedeserteerde militairen die terugkeren naar Irak omdat hun asielaanvraag in het buitenland geweigerd is thans naar de rechtbank van Binnenlandse Veiligheidstroepen doorverwezen zullen worden, een gevangenisstraf van vijf jaar riskeren en ervan weerhouden zullen worden om ooit terug in dienst te treden, slaagt verzoeker er geenszins in voorgaande vaststellingen en overwegingen te weerleggen. Zo merkt de Raad vooreerst op dat, mocht enige waarde aan het voorgelegde stuk kunnen worden gehecht, *quod non in casu* zoals blijkt uit hetgeen volgt, hieruit slechts kan worden afgeleid dat gedeserteerde militairen die terugkeren een celstraf van vijf jaar kunnen riskeren en ervan weerhouden zullen worden om ooit terug in dienst te treden. Hieruit blijkt echter geenszins dat de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet langer correct is.

Verzoeker kan bovendien bezwaarlijk ernstig voorhouden de doodstraf te riskeren, nu deze bewering haaks staat op zijn verklaringen dat hij bij verstek veroordeeld is tot vijf jaar celstraf en dus geenszins de doodstraf (administratief dossier, stuk 5, p. 19), hetgeen hij ook poogt te documenteren met een foto van een vonnis bij verstek en van een algemeen bericht van de Staatsecretaris voor Administratieve Zaken, waarin evenwel met geen woord gerept wordt over de doodstraf, zodat verzoekers asielrelaas verder ondermijnd wordt.

In zoverre verzoeker zijn vervolging door de federale politie in het onderhavige verzoekschrift nog poogt aan te tonen door middel van het overleggen van een foto van een “samengevat vonnis bij verstek” van de “Derde Rechtbank van Binnenlandse Veiligheidstroepen” dd. 6 oktober 2016 dat (tevens) een arrestatiebevel inhoudt, merkt de Raad op dat dit arrestatiebevel een opmerkelijke tegenstrijdigheid bevat ten opzichte van verzoekers verklaring dat hij instond voor de voedselverdeling binnen de divisie, nu in het “samengevat vonnis bij verstek” immers als rang en eenheid van de beschuldigde “*leiding van de federale politie*” wordt vermeld. Dit alles doet reeds ernstige vraagtekens rijzen omtrent de authenticiteit van het vonnis bij verstek en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Voorts wijst de Raad erop dat in de vertaling, gevoegd bij de foto van het vonnis bij verstek, staat te lezen dat verzoeker veroordeeld wordt tot vijf jaar celstraf krachtens onder meer artikel 5 en artikel 69 van de wet van A D met nummer 14 van 2008 en dat artikel 69, tweede lid de openbare ordediensten toestaat om hem te arresteren teneinde het uitgesproken vonnis ten uitvoer te brengen, hoewel daarentegen in het algemeen bericht staat te lezen dat dit laatste artikel stipuleert dat “*De onderzoeksdocumenten zullen in orde gebracht worden opdat de stappen kunnen genomen worden om het contract op te zeggen omdat hij de dienstregels van de binnenlandse veiligheid niet heeft nageleefd. Dat is volgens artikel 69/2de lid van de huidige dienstwet.*” (eigen onderlijning). Beide documenten vertonen aldus belangrijke tegenstrijdigheden en merkwaardigheden, zodat hieraan bezwaarlijk nog enige objectieve waarde kan worden toegekend.

De ter zitting neergelegde foto's van de overlijdensakte van verzoekers broer, het proces-verbaal dat naar aanleiding hiervan zou zijn opgesteld en de foto's van zijn begrafenis, volstaan evenmin om de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde vervolging door de federale politie te herstellen. Immers, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt aan te voeren in de aanvullende nota, kan hieruit geenszins de omstandigheden worden afgeleid waarin verzoekers broer zou zijn neergeschoten. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, zijn er geen elementen voorhanden die erop duiden dat verzoekers broer zou zijn neergeschoten als gevolg van de voorgehouden desertie van verzoeker.

Het vonnis, het algemeen bericht, de overlijdensakte van zijn broer, de foto's van diens begrafenis en het proces-verbaal dat naar aanleiding van diens overlijden zou zijn opgesteld betreffen overigens slechts foto's, met andere woorden eenvoudig te manipuleren en te ensceneren documenten waarvan de authenticiteit en auteur onmogelijk te verifiëren valt. Met betrekking tot deze stukken dient er voorts op gewezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Irak. Corruptie en documentenfraude*” van 8 maart 2016) blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland. Mede om deze reden kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is gebleken. Documenten hebben immers slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en

geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De thans bijgebrachte stukken kunnen dan ook niet opwegen tegen de sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven.

2.6.4. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt aan te voeren in het onderhavige verzoekschrift en in de aanvullende nota en gelet op wat voorafgaat, kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door hem beweerde weigering deel te nemen aan de strijd tegen IS en daaropvolgende desertie en vervolging, zodat evenmin dienstig kan worden aangevoerd dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij, omwille van het feit dat hij een soennitische Arabier is die weigert deel te nemen aan de strijd tegen IS, ervan verdacht zal worden sympathie te hebben voor of samen te werken met IS.

De Raad is bovendien van oordeel dat verzoeker zijn soennitische origine niet aannemelijk maakt, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Zo leest de Raad in de bestreden beslissing dat de geloofwaardigheid van zijn soennitische origine wordt aangetast doordat het (i) merkwaardig is dat hij de tekst op de offerblokken in de sjiiitische hosseiniyahs kon citeren, (ii) dat zijn grootouders in het sjiiitische Najaf werden begraven, (iii) dat zijn broers typische sjiiitische namen dragen en (iv) dat hij behalve de verdrijving van de soennitische Saadounstam uit Nasseriya enkele jaren geleden geen enkel voorbeeld kon geven van algemene problemen van soennieten in Nasseriya in de loop van het afgelopen decennium. Uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt voorts nog dat hij geen enkele soennitische gebedsplaats kan duiden in gans Nasseriya, noch een substam of familie kan benoemen in Nasseriya die soennitisch is (administratief dossier, stuk 5, p. 13 en 39). Verzoeker legt bovendien erg vage en ongeloofwaardige verklaringen af aangaande het feit of het al dan niet geweten was/is in Nasseriya of zijn familie van soennitische origine is. Zo verklaart hij dat enkel zijn naaste burens wisten dat zij soennieten waren, doch geeft hij tevens te kennen dat de familie in de jaren 1980 wel bekend stond als soennieten, zonder evenwel te verduidelijken hoe deze kennis verdwenen zou zijn bij de overige buurtbewoners: *“Vroeger, sinds de jaren 80 woonden jullie in Nasseriya, jullie waren toen gekend als soennieten, sinds het sektarisch geweld houden jullie dat verborgen zegt u, waar is die kennis bij de andere wijkbewoners verloren gegaan over het feit dat jullie soennieten zijn? Alleen onze naaste burens wisten dat.”* (p. 33). Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaart dat hij op straat af en toe beledigd zou zijn geweest omwille van het feit dat hij soenniet is (p. 6), wat er nochtans op zou duiden dat die personen weet zouden hebben van verzoekers beweerde soennitische origine. Verzoekers verklaringen over zijn soennitische origine zijn aldus oppervlakkig, niet doorleefd en ongeloofwaardig, zodat hieraan geen geloof gehecht kan worden. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zich bij de Abu Risha-brigade zou hebben aangesloten omdat zij quasi volledig is samengesteld uit soennieten en specifiek is opgericht om soennitische families in Bagdad en Ramadi te beschermen (p. 16), wat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder ondergraaft.

2.6.5. Wat de overige door verzoeker neergelegde stukken betreft, originele identiteitskaart uitgereikt op 5 maart 2008, origineel nationaliteitsbewijs uitgereikt op 14 augustus 2008, kopie van stemkaart, originele beroepskaart, kopie van opleidingsattest van verzoeker, kopie van namenlijst van de eerste divisie bij de federale politie, kopie van aanwervingslijst bij de federale politie, kopie van inlichtingenblad van de federale politie, kopie van de badge van verzoeker bij de federale politie en kopie van de ontslagbrief van verzoeker d.d. 31 december 2015, benadrukt de Raad opnieuw dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.6.6. Gelet op het geheel van deze ongeloofwaardige en incoherente verklaringen is de Raad van oordeel dat verzoeker zijn professionele activiteiten bij de Abu Risha-brigade niet aannemelijk maakt, noch de verplichting om de wapens op te nemen tegen IS, zijn weigering hiertoe en de daaropvolgende vervolging door de federale politie.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2 a) en b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet en er zijn geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikelen 2 en 3 EVRM. Daar aan de door verzoekers voorgehouden vrees geen geloof kan worden gehecht, kan zijn argumentatie met betrekking tot de vraag naar doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming vanwege de nationale overheden, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet, niet dienstig worden aangevoerd.

2.7.2. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak (zie de COI Focus *"Irak. Veiligheidssituatie in Zuid-Irak"* van 4 februari 2017 en het *"UNHCR Position on Returns to Iraq"* van november 2016, toegevoegd aan het administratief dossier en de aanvullende nota) dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar zij afkomstig zijn. Gezien hun verklaringen met betrekking tot hun herkomst uit Irak, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies. In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak. Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter

niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS. In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat IS door de militaire tegenslagen haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijp naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak, en niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon in het kader van een gewapend conflict.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt hierbij nog correct op: *“Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.”*

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar informatie uit het administratief dossier en de bewering dat hoewel uit deze informatie niet automatisch besloten kan worden tot een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld, zij wel kan dienen als een bijkomend element waaruit blijkt dat de situatie van verzoeker onveilig is en hij aldus een reëel risico loopt op ernstige schade en het poneren van een reëel risico, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

2.7.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.8. Ook de door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven kunnen herstellen.

Wat betreft de kopie van stemkaart, originele beroepskaart, kopie van opleidingsattest van verzoeker, kopie van namenlijst van de eerste divisie bij de federale politie, kopie van aanwervingslijst bij de federale politie, kopie van inlichtingenblad van de federale politie, kopie van de badge van verzoeker bij de federale politie en kopie van de ontslagbrief van Verzoeker d.d. 31 december 2015 kan dienstig worden verwezen naar hetgeen wordt uiteengezet in punt 2.6.5..

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden waar deze correct opmerkt dat deze documenten slechts betrekking hebben op zijn identiteit, zijn afkomst en slechts een algemeen beeld schetsen van de huidige situatie in Irak.

Met betrekking tot het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde bericht van de voorzitter van de federale politie te Irak dd. 6 augustus 2016 aan de Staatsecretaris voor Administratieve Zaken inzake gedeserteerde militairen en het vonnis bij verstek van de derde rechtbank van binnenlandse veiligheidstroepen dd. 6 oktober 2016 verwijst de Raad naar hetgeen hoger reeds wordt uiteengezet in punt 2.6.3..

Ook de overige door verzoeker bijgebrachte documenten, met name de foto's van de overlijdensakte van zijn broer, van diens begrafenis en van het proces-verbaal dat naar aanleiding van de moord op zijn broer zou zijn opgesteld, zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen dienaangaande wordt uiteengezet in punt 2.6.3..

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS